

tőinek korlátozott lehetőségeinél. Így aztán örömet tárgyalásba bocsátkoztak velük.

Az SS és a cionisták között az első kapcsolatfelvétellel április 5-én került sor, azon a napon, amikor a magyar zsidóknak ki kellett tűzniük a Dávid-csillagot. Kasztner és Brand találkozott Wislicenyvel, Schmidttel és Winningerrel, az utóbbi lakásán. Jelen volt Erich Klausnitzer SS-Hauptsturmführer is, a Gestapo ügynöke, feltehetőleg azzal a megbízással, hogy örködjék az SS alapvető érdekeinek érvényesítése felett. Kasztner föltette a kérdést, milyen feltételek mellett állna el a Sonderkommando terveinek végrehajtásától. Wisliceny biztosította őt afelől, hogy a zsidók kénytelenek lesznek ugyan viselni a Dávid-csillagot, és befolyásukat fel kell számolni az élet minden területén, de sem gettóba gyűjteni, sem deportálni nem fogják őket, „hacsak a magyarok nem folyamodnak egyenesen Berlinhez a Sonderkommando feje fölött”⁴⁹.

Wisliceny, mint Pozsonyban is, jól játszotta aljas szerepét. Természetesen egyetlen szóval sem említette, hogy a magyar belügyminisztériumi szervek, amelyek összejátszottak vele és a Sonderkommando többi tagjával, már előző nap meghozták a kérdéses cél érdekében első konkrét intézkedéseiket: utasították a helyi rendőri és csendőri egységeket a zsidók nyilvántartásba vételére, gettóba gyűjtésük előkészítésére. Ez utóbbira három nappal később adtak titkos utasítást (lásd a 17. fejezetet).

Az alku részeként Wisliceny 2 millió dollárt kért, ugyanannyit, mint amennyi az Európa-tervben szerepelt. Ebből 200 000 dollárt igen rövid időn belül, pengőben követelt, biztosítéskul a cionisták szándékának komolyságára és fizetőképességükre. Schmidt és Winninger szintén az összeg 10%-át kérték a Wehrmacht, és külön jutalékot a maguk számára. Wisliceny ragaszkodott hozzá, hogy a cionisták a feketepiaci átváltás szerint fizessenek, így a végösszeg mintegy 6,5 millió pengőre rúgott. Röviddel a Wislicenyvel való első megbeszélése után Kasztner találkozott Stern Samuval, a Zsidó Tanács elnökével, valamint Wilhelm Károllyal és Szilágyi Ernővel (Cvi), hogy érdemben megvitassák az ajánlatot. Stern a pénz összegyűjtését magára vállalta, de több heti erőfeszítés árán is csak 5 millió pengőt tudott előteremteni, a hiányzó részt a Vaada biztosította saját forrásából. Az első, 3 millió pengős részletet Hermann A. Krumeynek és Otto Hunschének, Eichmann közeli munkatársainak adták át Kasztner kérésével, hogy a Wislicenyvel kötött egyezséget a maguk részéről is méltányolják. Wisliceny ekkor már Munkácson tartózkodott, a kárpátaljai és északkelet-magyarországi zsidótlanítás központjában, és irányította a begyűjtési és internálási kampányt.

A tárgyalások egyik közvetlen eredménye az volt, hogy a Vaada vezetői, miként a Zsidó Tanács tagjai is, védettségi bizonyítványt (Immuni-